

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 676. Doni Pap. Annus 1. Const. Pogon. Imp. Annus 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

voce idem fuerit ab ipso Rege maritimo bello, quo & eorum classis incensa funditus desperierit, siue quam cedentibus oftenim fuerit, aduersus fideles sunt tantum per fidem in fideles, que barbaros prenale, cum in illis peccata intint, quae Dei iusta sententia puniantur, & si contemptas vigeret, & fulta sancta eti bonis operibus floret, tunc barbaricas omnes vires lassimo licet studio comittatas, imbecilles penitus reddi & impetrant id factum in Concilio generali habito, subsciperent, luce vero dros & boc Episcopum intercesserunt.

I E S V C H R I S T I

A N N Y S 676.

D O N I P A P. C O N S T . P O G O N . I M P .
Annus 9.

A N N O Redemptoris sexcentesimo seprusgessimo sexto, Indictione quarta, sexto Kalendas Iulii, Adeodatus Papa, cum sedis annos septem, menses duos, dies decim & septem, ita apud Anthonium, fed in aliisque codicibus quartor tantum ipsi annibantur: & tamen tamen theionem purum, quae teneat annos tria, cui & Siegeberi subficerit, cum obdientiis Adeodati annos numeret. Accidit plane iuficerit, ut tanti Pontificis res gelata temporis iniuria in iudea sepe silentio, quas fuisse puerulas nemini dubium esse debet: vix autem repetitur vnu eius epistola ex Taracuri archi, & in latere vniuicata per Papinum Massonum due tam virum, qua conuenit praelatum Abbatum monasteri sancti Martini concessum: quam cum aliquo se nota tempore, ipso positum inuenimus, hic in fine Poniatis eius purissimum collaudamus, sic enim se haberet ipsa data pro eodem monasterio ad omne: Galliarum Episcopos:

Dilectissimi fratribus uniuersi Episcopis in Gallie partibus conuicti obediuntur....

At postea non admitti norma, quam apprimit custodiare praeceps, ut canonicis Patrum consulta, praeferimus a iustissima apostolice. Sedis Presulibus, predecessoribus scilicet nos, qui autoritatem successionis & vocis sacrificationis apostolice recipimus, ut diligenter soleremus nati jure, & quemadmodum statuta reperimus, incrementa atque illaboris custodita conservemus. Sed re ipsa quaque a fratribus nostris Ecclesiasticis Episcopis praeceps duxit, ut mutatione consilii & salubriter faciat orationem, atque similes apostolorum principi lucet imperio magistrorum, quod prius fide & scientiam, ne inveniamus reliquias nobilis remittimus, ne inveniamus ram vetex, inter quos enim hunc sententiam viris docebimus.

Qua ex re dom. Algericus religiosus presbyter & Abbas monasterii sancti Martini, in quo venerabile corpus eius est sicut, viro ex debetio vocationis apostolica Confessionis & atria, non nisi reprobatur, ut obstatibus, commendationemque fratris nostri Caprii Taracuri Ecclesiae Presule obsumat: supplex voce precatio illi recipiuntur. Apolitica autoritate subvenit ob invenimus monasteri, quod beatae recordationis confessor Christi Marcius Taracuri Episcopus in Gallicano partibus ad concordiam fratrum sui sacrificiorum corporis consecratione deco- rante, ut nene preesse se peribunt, scriptio ostenderat, ei concedere rediretur.

Pax autem amabilissima, idcirco quod mos atque traditio sancta nostra Ecclesia plus non suspetat, a regimine Episcopatu prouidentia religiosa loca scriberetur. Verum vbi & predicti fratres apud Caprii Taracuri Ecclesiae Presula monachico fraterem, locellum, liberari diffundenda licetiam scripto concepcionis religiosissimi cui exemplaria proficiente compertimur, in causa velut & aliorum possunt promiscuitate conseruatur. Autem ab id confessum proutem subcriptione sibi amicis sufficiunt: nullatenus tam exortem ratione, ac causam regule tantorum Episcoporum consonam sensuam superponimus. Propterea & nos ergo quos idem fratres apud recordationis praelestis confesse prosserent, similiter ex autoritate presceli apostolorum principi, cui clavis legendae filium Conditus atque Redemptor omnium traxit, identiter confirmare conceperamus: ut apostolica fulti auaritia per primi seruum granulatas à quibus episcoporum

sob pretextu defensionis religiosus Abbes vel monachii ibi de gentes ne sustinet: neque ruris sibi disputanda apud eos licetiam rendicuntur: difendit his atque insolentias angariarum imponunt: neque per occasionem regularis discipline rimanda atque ferme quilibet eu intentum inuidit, sed liberam licentiam habere flaminum, falsa presceli monachicarum regularum custodia, religioso abbate (quicunque pro tempore praeter) presceli venerabili monasterio id procurante, ut ergo quos pristinæ recordationis articulis continet, & iuste conferente maturat, & quicunque subvenia regentur difensione, solerter custodiare commoneat, dirigitque compellat.

Reuerendissimus vero Episcopus, in cuius paracia esti memoratum venerabile monasterium, vel res ac possessiones confitentur, faciendo tantum ordinacionem ac promovitionem sacerdotium atque Leutorum, vel conficiendi chrysostomum tamam concessionem. Dispositionem autem venerabili loci gerere, & conversationem monachorum exquirere, religioso abbati, eiusque Presceli, vel qui probatisani fuerint in eodem monasterio, quod etiam presceli prefatis consona sententia definiuntur & determinantur.

Quicunque situr quilibet tempore (quod nullatenus creditur) huius decretum prilegio, quod auctoritate apostolica submixta consentiendo firmavimus, in totum vel in partem temera re tentant, hancque preceptionem audacter digna emendatione minus correcerit: interpositum percellendum vel antithematizandum se nonerit, non solum tantorum sententia sacerdotum, sed etiam aquilonis condemnationis aculeo: quoniam violare permissum est, quod salubriter servare debet. Et ita quoque huius prilegio sanctio firma & rata indumenta que persigilat atque permaneat. Ergo quod & praecellentissimum totius Gallie Reges (ut scripto congerimus) ad reprimendas laicorum infidelities, edicto primum idem venerabile monasterium regali patefacti agnoscunt. Bene valete, dilectissimi fratres, hactenus Adeodatus.

Ex eius scripto illud sit manifestum, iam cessisse Romanos Pontifices cuiusmodi immunitates concedere monasteriis, cum dicat: Mos ait tradidit sancte & nostra Ecclesia plena non suppetat a regimine Episcopatu prouidentia religiosa loca secernere, id fortasse, quod ex erit, etiam dedicent, etiam modi immunitates oblitus posuit, quam profuse monachice oblinuerunt. Certe quidem numquam placuit S. Bernardo (quod ex pluribus locis epistolularum eius appareret) ut monach. ab Episcopis obediens in huiuscmodi privilegiis se fabri ahaeent: nō e gratiam eis S. Francisco, fed fratribus Elie & hominis nō diu in spiritu tu, sed carnis pudentia nitens, dicit opus. At de his modo hactenus. Redemus ad obitum sanctissimum P. elie, quem vita summa ipsa etiam elementa luxire, cum post eius transitum potestote lucis continuo exorto pluvie, prout in ipso Anastasio refert, vbi perim in hac habet:

Hic Ecclesiam beati Petri, qui est in Portuensi uecta campum Meruli, reparauit atque didicunt. Sed & monasterium fastidio Erasmi statum in Caelo monte, in quo conuenit vixi est predictum sanctissimum vir, multa noua officia coagmentavit, sed & causa sua conquisit, sed & in vita sua Abbas & congregauit ius constituit.

Petri cuius transitum tanta plaga & temeraria fuerunt, qualia nulla atque invenimus, meminimus sacerdos ut etiam bonum & pecunias fulgere interirent: & nisi per litaneias que quotidie fiebant, Domini propitiatus esset, non patuerent homines tristitare, & in horribilis frumenta respondere. In tantum enim crevere haec mala, ut ex ipsi plenis denouo loginu na, et centrum, & ad matutinam tempore, pro quo capi bonum miraretur. Ecce autem Adeodatus ordinacionem viam per mensum Decembrem, crevit presbyters quatuordecim, diaconos duos. Episcopo per datus a loca quaerantur tres: qui etiam sequentiem ad B. Petrum, huc ipsi, qui & ad eum post obitum Adeodati fedem vacalle mensibus quatuor & diebus lex.

Hac igitur ratione dicendum est, hoc eodem anno Kal. Nonem. Donum, sive Dominum, vel Domino, quem alii Conum, sine Canonem appellant, & eorum esti Ro. Pontificem, ali addunt quartu Nonas chilidem mensus consecratum sibi. Romannis iste fuit, Macrini filius. Vbi autem Constantiopolis intonuit, Donum Romas

cearum est Pontificem, Theodorus Constantinopolitanus Patriarcha nequaquam ex more Synodalem ad eum; istolam dedit, cum probe sciret minime ab eo forte recipienda; quod heresis nomine à Romane Sedis Pontificibus à communione Catholica haberetur extortis iherum horratoriam ad eum epistolam misit, ut aliquid tandem inter Orientalem & Occidentalem Ecclesiam concordia ficeretur. Quid ad hæc Donus Papa rescriperit, ignoratur: de litteris autem Theodori ad ipsum testis est epistola à Constantino Imper. ad eum scripta, quam fui loco redidimus.

Hoc eodem anno, qui nonos Constantini Imper. numeratur, habent Grecorum Annales, Saracenos, composta cum Romanis pace pax tristiginta annorum, confusus annum pendere ipsi tributum. Quanam occasione timentes animo barbari in eiusmodi coniectri furent necessitatem, ex Theophane ita accipe: Anno noni Imperii Constantini ingressa sunt Mardariae* Libani, & timentur à Mero monte usque ad Antelam ciuitatem, & cuperant calamum Libani, & undic captio & ferri & liberis fagerunt ad eos; et ut multa milia in brevi tempore fuerint. Quibus conpertis Mahauras & confusis tamen timentur valde, colligentes, quod Imperium Romanum diuersus ministerit; & dirigit legatos ad Principem Constantinum, postulans pacem, & pollicitus annualitate Imperatori pacem latrurn. Ait Imperator huius modi suscepit, cornuq[ue] petito[n]e audita, delectans eum ei in Syria loannem Patriarcum cognomento Pisigaudin, tamquam antiquæ prosopæ virum Republica, & maturum negotiorum expertum, atque magnam coequitatem prudentiam ad diffundendum apostolice cum Arabibus, & que paci fiant, consone perstruendam.

X. *Corallinum.
FACTUS
CONVENTUS
PAX
STATUTA.

Qui cum venisset in Syriam, coacceratione Mahauras tam Amoriorum, quam Gerazivorum* effecta, suscepit eum cum honore magno. Multis ergo intercessis verbis pacis editio, convenit inter utrumque, in crenu fieri paci cum horreando fermam suam per consonantia annos patris, & probandi videlicet Romanæ Republicæ ab Agarenis auri libera erunt tria milia, viros captiui quinq[ue]ginta, & equos nobiles quinquaginta. Hic ex communis plato inter virumque partem firmatus, & in rostra seruandis annis multo reprehensis, amplissima pax inter Romanos & Arabos est effecta: sicut generatius duobus inscriptis verbis ad alterutram cum iherendo patratis, & inuenient traditis, spediebat famosus vir ad Imperatorem cum numeribus quoque multis reservari est. Cum haec autem dicissent, qui Hispania partes inhabitant, tam videlicet Catavum Anatavum, quam Exarchi & Caſaldi nec non & Principes nationum ad Occidentem fitarum, per legatas numerus Imperator transmisit, pacificam erga se dilectionem posse dare firmandum. Annuntiata itaque Imperator postulatio[n]is eorum, confirmatus etiam circa illos donatorians pacem, & facta est securitas magna in Oriente, non & in Occidente, haec tenus Theophanes. Admiratio quidem dignissima fuit, quod qui viuierum si bene terrore conculerant, magnaque ex parte valstant, eo humiliatis consernati deuenirent, vt pacem sponte enixe rogarent, numeribus redimenter, & persolutio[n]e tributi firmarent. Praefixa fuit tanta hæc Catholico Principi, sub cuius antecedentibus haereticis Imperatoribus Imperium florentissimum in ultimum dicimen perducunt fuerat, iamiam penitus collapsum.

Eodem anno Anglorum Ecclesia in Cantia bellorum incusoribus dire veratur. Cum enim anno superiori (vt Beda in ap[osto]l. hisfor. Angl.)
PERSERVATIO IN ANGLICANA ECCLESIA.
b Beda in ap[osto]l. hisfor. Angl.
b Beda in ap[osto]l. hisfor. Angl.
f. 6.

factis tabulis retinetur, reliquo vero Romanorum Pontificis nomina, qui in hunc usq[ue] annum Romanæ Ecclesiæ præbuerint, ex decreto summi Concilii postea recipuerint in diprychis. Hec quidem omnia transacta esse inter duos illos Patriarchas haereticos & Imperatorem, epistola ipsius ad Donum Papam annis sequenti scripta restatur. Venerabat illi postulante Imperatori, vt nomine Vitaliani Papam reserueretur in diprychis: postea ramenam idem, vel initio, vel inchoando Imperatore, minime stetere promissis, sed dicti Pontificis nomine in diprychis amouere, exerceget per nos. Idem ita ab aliis factum esse, declarans Adas Sexti Syndici in octava Collatione, vbi actum est, vnonem Vitalianum in sacra diprycha certificeretur, e quibus fuerit iste sublatum.

doru Archib[isc]opus depositus cum ad Episcopatum post anni d[omi]ni Episcopatus non malos. & in lacu ejus ordinatus Episcopus Sexvixi, ita quidem secundum illud Apolloniu[m] prompti habentes rufi ementem inobedientiam, subiectum Beda de Erconwaldo eodem tempore ab eodem Theodoro ordinato Episcopus Londoniensis viro subtilissimo, nec non de eius sorte fonda virginis Editha, cui idem frater ante Episcopatum extruxerat monasterium, in quo tum ipsa mater omnium, cum aliis fiducitate discipulis egregia hoc tempore florescente instaurata, de quaum fuit felici ad Deum transiit idem Beda, aque historiam scripsit.

Florebant siquidem his temporibus Ecclesia Anglorum velut paradise Domini, abundans liliis lindum virginum, atq[ue] violis cœcum sanctorum monachorum, humiliori loco latentum: sed & sanctissimum quoque abundant Episcopum, inter quos patet idem, quod mentio est, Erconw[al]dus egregia clausa sanctitate, ut idem auctor panis his doceat: Huius vero ei in Episcopatu[m] & ante Episcopatum vita & confessio fuisse sanctissima, sic etiam nunc cœlestium signa virtutum induit: missusque hodie ferentur eis in calvarium, quo informis robore, jucatum a discipulis eius, molitus fortificatus, vel alio quidem commode fessis扇are non desistit: non solam autem impensis ardore feretro vel appresso curant egredi, sed & affida deinde aliis, atque al infirmis aliata citam illi solita affecti meditare, h[ab]et eo Beda, quem inter sanctos receptum veneratione Ecclesia Dei Ecclesia colit, anniversaria de recolles etiam moriana trigesima mensis Aprilis d.

IESV CHRISTI
ANNVS 677.DONI PAP. CONST. POGON. IMP.
Annus 2.

Annus 10.

ANNVS Redemptoris sexcentesimo septuagesimo, multus leptimus, Indictione quinta inchoatus, quo Imperator Constantinus foliatus bellicis campis politia cum Sarracenis, ad pacem Ecclesia refectorum adiecit annuum: sed obices mox pax est Theodorus Constantopolitanus Episcopus, & Marcius Patriarcham Antiochenum signiferu[m] hec[em] Monothelitarum, eodem tempore ac timo aduentus Punicum Romanorum. Nam viuis excepto Hocce nomine, quem ab ipsorum partibus stolidi membra, aliorum neminem recitandum putarunt in factis Ecclesiæ diprychis: getuntque apud Imperatorem, utrum in calderis sacras tabulas nomen Vitaliani pontificis doleat: quod Imperator faciendo omnino negavit: quod animo conceperit pacem inter Orientem et Occidentem Ecclesiæ, vbi primum licet, contrarie componeat: cuius rei getenda anno sequenti vidamus & caput iacere fundamenta; quod & fratre eius tentia consecutus est, inquit licet haereticus, ad dilectionem subiunctibus sape forent.

Egit itaque Imperator, vt omnino Vitaliani nomine factis tabulis retinetur, reliquo vero Romanorum Pontificis nomina, qui in hunc usq[ue] annum Romanæ Ecclesiæ præbuerint, ex decreto summi Concilii postea recipuerint in diprychis. Hec quidem omnia transacta esse inter duos illos Patriarchas haereticos & Imperatorem, epistola ipsius ad Donum Papam annis sequenti scripta restatur. Venerabat illi postulante Imperatori, vt nomine Vitaliani Papam reserueretur in diprychis: postea ramenam idem, vel initio, vel inchoando Imperatore, minime stetere promissis, sed dicti Pontificis nomine in diprychis amouere, exerceget per nos. Idem ita ab aliis factum esse, declarans Adas Sexti Syndici in octava Collatione, vbi actum est, vnonem Vitalianum in sacra diprycha certificeretur, e quibus fuerit iste sublatum.